

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Fkf.I.44/2025/7.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2025. május 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2025. március 19. napján kihirdetett Fk.132/2024/31. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott esetében a szabadságvesztésbe beszámítani rendelt előzetes fogvatartásban töltött időt 2023. október 22. napjától 2025. január 22. napjáig, Terhelt2 II. r. vádlott esetében a javítóintézeti nevelésbe beszámítani rendelt előzetes fogvatartásban töltött időt 2023. október 22. napjától október 24. napjáig tekinti beszámítottnak.

Kötelezi Terhelt1 I. r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 8.400 (nyolcezer-négyszáz) Ft, Terhelt2 II. r. vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 8.400 (nyolcezer-négyszáz) Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

Indokolás

[1] a Győri Törvényszék 2025. március 19. napján kihirdetett Fk.132/2024/31. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat). Ezért őt 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön. Rendelkezett arról, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt.

[2] Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat). Ezért a törvényszék a javítóintézeti nevelését rendelte el. A javítóintézeti nevelés tartamát 3 évben állapította meg azzal, hogy a II. r. vádlott a javítóintézeti nevelés felének letöltése után ideiglenesen elbocsátható az intézetből, ha legalább 1 évet eltöltött az intézetben és alaposan feltehető, hogy az intézkedés célja további javítóintézeti nevelés nélkül elérhető. A bíróság a javítóintézeti nevelésbe beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt. A törvényszék az ítéletben rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

[3] A törvényszék ítéletével szemben az I. r. és II. r. vádlottak, valamint a védőik jelentettek be fellebbezést a kiszabott büntetések enyhítése végett.

[4] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.231/2024/3-I. számú átiratában a fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Rámutatott, hogy a fellebbezések tartalma alapján a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott. Álláspontja szerint a bizonyítási eljárás lefolytatása során a törvényszék eljárási hibát nem vétett. A megállapított tényállás megalapozottsága nem vizsgálható. A tényállásból az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont a vádlottak bűnösségére és nem tévedett az általuk elkövetett bűncselekmény minősítését illetően sem. A büntetés kiszabása során a törvényszék a

súlyosító és enyhítő körülményeket teljeskörűen összegyűjtve tetтарыos büntetést szabott ki, a szankciók enyhítését egyik terhelt esetében sem tartotta indokoltnak.

[5] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálja el, és az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[6] Az I. r. vádlott védője a fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által figyelembe vett enyhítő körülmények nyomatékossabb értékelése a büntetés céljainak a szem előtt tartása mellett elvezethet a kiszabott szabadságvesztés büntetés időtartamának mérsékléséhez.

[7] A II. r. vádlott védője a fellebbezésének indokolásában előadta, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást lefolytatta, amelynek során a Be. előírásait maradéktalanul megtartotta. A tényállását ezen szabályosan lefolytatott eljárás alapján állapította meg. A megállapított tényállás alapján vonta le azt a következtetést az elsőfokú bíróság, hogy a II. r. vádlott bűnös, és a tényállás alapján állapította meg az általa elkövetett bűncselekmény minősítését is. Az elsőfokon eljáró bíróság a büntetés kiszabása során a súlyosító és enyhítő körülményeket teljeskörűen feltárta, de a büntetés mértéknek a meghatározásakor álláspontja szerint azokat nem megfelelően értékelte. Erre tekintettel kérte, hogy az ítéltábla a védencc vonatkozásában enyhébb büntetést szabjon ki, vagy a kiszabott büntetés időtartamát mérsékelje.

[8] A II. r. vádlott a fellebbezésében beszámolt a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett kedvező változásokról. Előadta, hogy jelenleg az édesapjával él, de barátnője is van. Szakított az addigi életével, minden időt igyekszik velük tölteni. Jelenleg gimnáziumba jár, de mellette dolgozik is, továbbá rendszeresen sportol. Mindez pedig félbeszakadna, ha javítóintézetbe kellene vonulnia.

[9] Az ítéltábla nyilvános ülésén az ügyész az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyása mellett érvelt, míg az I. r. és II. r. vádlottak védői a vádlottakkal szemben kiszabott joghátrányok enyhítését indítványozták.

[10] A II. r. vádlott az utolsó szó jogán enyhébb büntetést kért. Kifejtette, arra gondolt, hogy hosszabb időre felfüggesztett szabadságvesztést fog kérni, de a védője tájékoztatta, hogy azt nem kaphat.

[11] Az ítéltábla a Győri Törvényszék ítéletét a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésen a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között bírálta felül.

[12] A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint ugyanis a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálja felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[13] Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen irányul, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett ezen rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[14] Miután a törvényszék ítéletével szemben a fentiek szerint az I. r. és II. r. vádlottak, valamint a védők kizárólag a kiszabott büntetések enyhítése érdekében jelentettek be

fellebbezést, az ítéltábla felülbírálati jogköre a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározottak alapján csak e sérelmes elsőbírói rendelkezésekre korlátozódott, azzal, hogy a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak alapján az elsőfokú bíróság eljárását, valamint a törvényszék bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését is vizsgálnia kellett.

[15] Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően folytatta le a büntetőeljárást, és nem vétett olyan, a Be. 607. § (1), 608. § (1) és 609. § (1) bekezdésében felsorolt eljárásjogi szabálysértést, mulasztást, amely az érdemi felülbírálat akadályát jelentette volna.

[16] Korlátozott felülbírálat esetén a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[17] Az ítéltábla megítélése szerint a törvényszék által megállapított és a fentiek szerint a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a vádlottak bűnösségének megállapítására, továbbá a terhükre megállapított bűncselekmények minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak, az adott tényállás mellett a vádlottak felmentésére, vagy velük szemben az eljárás megszüntetésére nincs törvényes lehetőség.

[18] A büntetés kiszabása során az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen vette számba, és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte.

[19] A joghátrány meghatározása során a büntetés generális és speciális célja mellett figyelemmel kell lenni a büntetéskiszabás egyéb szempontjaira, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, a fokozatosság elvére, a belső arányosság és a tetterányos büntetéskiszabás követelményére is. Mindezeket a körülményeket mérlegelve kellett a másodfokú bíróságnak állást foglalnia abban a kérdésben, hogy az elsőfokú bíróság törvénysértően enyhe, vagy törvénysértően súlyos büntetést szabott ki.

[20] Ennek vizsgálata során nem lehet figyelmen kívül hagyni azonban azt sem, hogy a II. r. vádlott fiatalkorú volt a bűncselekmények elkövetése során, esetében a büntetés célja elsősorban az, hogy helyes irányba fejlődjön, a társadalom hasznos tagja legyen, így a vele szemben alkalmazott joghátránynak a nevelését és védelmét is szolgálnia kell. E körben mindenképpen értékelni kell, hogy a II. r. vádlott a büntetőeljárás megindulását követően deviáns magatartásával felhagyott, az őt károsan befolyásoló környezetét elhagyta, családi élete rendeződött, céljai vannak, iskolai tanulmányokat folytat, emellett dolgozik és rendszeresen sportol is. Mindezekre figyelemmel egyetértett az ítéltábla a törvényszékkel abban, hogy esetében nem szükséges büntetés alkalmazása, esetében elegendő intézkedés, javítóintézeti nevelés alkalmazása is.

[21] Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy a II. r. vádlott által kért, akár hosszabb időre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabására a másodfokú eljárás során nem lett volna törvényes lehetőség. A Be. 595. § (4) bekezdés a) pontjában írt súlyosítási tilalom folytán ugyanis a másodfokú bíróság a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában nem szabhat ki büntetést azzal szemben, akinek az ügyét elsőfokon önállóan alkalmazott intézkedéssel bírálták el. Miután az elsőfokon eljáró törvényszék a II. r. vádlottal szemben nem a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján büntetésnek minősülő szabadságvesztést szabott ki, hanem a Btk. 108. § (1) bekezdése szerint intézkedést alkalmazott, a II. r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság szabadságvesztés büntetést – annak felfüggesztése mellett sem – szabhatott ki a II. r. vádlottal szemben. Ugyanakkor az ítéltábla álláspontja szerint az alkalmazott intézkedés, és annak törvényszék által megállapított tartama feltétlenül szükséges ahhoz, hogy a törvényben írt büntetési célok érvényre jussnak, és a

fiatalkorú életében bekövetkezett kedvező változások biztosan fennmaradjanak, továbbra is érvényesüljenek.

[22] Az I. r. vádlott esetében az ítéltábla nem látott lehetőséget a szabadságvesztés büntetés enyhítésére. Korábban ugyanis őt a bíróság már több alkalommal is elítélte különböző bűncselekmények elkövetése miatt, legutóbb - a jelen eljárásban elbírált bűncselekmény elkövetését követően - próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre, így megállapítható, hogy a korábbi büntetések nem érték el a céljukat. Mindezekre a körülményekre figyelemmel az ítéltábla a fokozatosság elvét is szem előtt tartva nem látott lehetőséget a szabadságvesztés enyhítésére, a törvényi minimum közelében meghatározott, a középértéket meg sem közelítő tartamú szabadságvesztés enyhítése a kétségtelenül fennálló enyhítő körülmények mellett is törvénytelen lenne.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletének további rendelkezései is törvényesek voltak.

[24] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[25] Észlelte az ítéltábla, hogy a törvényszék a Btk. 92. § és 125. §-ának megfelelően a szabadságvesztésbe és a javítóintézeti nevelésbe beszámítani rendelte a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezése azonban nem tartalmazza a beszámításra kerülő kényszerintézkedések kezdő, illetve utolsó napját, ezért azt az ítéltábla megfelelően pótolta.

[26] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védők díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és annak megfizetésére a Be. 574. § (1) és (4) bekezdésére figyelemmel a felmerülés arányában a vádlottakat kötelezte.

Győr, 2025. május 27.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k. Dr. Élő András s.k. Szalainé dr. Joánovits Krisztina s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2025. március 19. napján kihirdetett Fkf.I.44/2025/7. számú ítélete mindkét vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. május 27.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.

a tanács elnöke